

har aldrig hørt, at der sammesteds har været nogen Tale om, at denne Foranstaltning skulde gaae tilbage. Jeg kan derfor ikke troe, at det kunde være forsvarligt at anbefale Ophævelsen af de Lovbestemmelser, som vi nu have angaaende Benyttelsen af Vaccinen, og jeg troer derfor, at det baade med Hensyn til Thingets Tid og med Hensyn til, at det efter min Mening burde være en almindelig Erkjendelse i Thinget, at en saadan Lov er utilraadelig, at det vil være det Ketteste, at man ikke antager denne Sag til nogen videre Behandling.

Kierkegaard: Endskjøndt det forekommer mig, at man, imedens man idag egentlig kun skal afgjøre det Spørgsmaal, hvorvidt denne Sag skal fremmes her i Thinget, dog meget let kan komme ind paa en Mængde Punkter, der vel nærmest vilde være at debattere, naar Sagen virkelig maatte foreligge til Behandling, og endskjøndt jeg, just fordi jeg idetmindste føler mig usikkert til at styre forbi dette Skær, skal afholde mig fra at berøre Meget af det, som den ærede Forslagsstiller idag har ytret, og hvori jeg ikke kan være enig med ham, saa skal jeg dog bede om Tilladelse til med et Par Ord at begrunde min Stemme, idet jeg agter at stemme for, at denne Sag bliver fremmet her i Thinget. Det er af den høitærede 5te Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted) gjort gjældende som et Fortrin og som en Hæder for Danmark, at vi her saa tidligt og saa kraftigt have fremmet Vaccinationen, og — hvis jeg forstod den ærede Taler rigtigt — at vi have fremmet den uden synderlig Evang. Dette strider imidlertid, hvad det Sidste angaaer, ubetinget imod min Overbevisning. Det forekommer mig, at det er en overmaade håard Evang, som sikker Vaccinationens Herredømme her i Landet for Dieblicket. At denne Evang ikke kommer i Stikelse af Multer, som den ærede Taler gjorde opmærksom paa, det er ganske vist; men den kommer paa en i mine Tanker endnu mere uhyggelig Maade. Man kan fødes her i Landet uden Hensyn til Vaccinationslovgivningen, — det maa indrømmes — men forresten er der næsten Intet, som hen-

hører til de almindeligste fælles Træk i Menneskelivet, som man kan indlade sig paa, og hvorved der kan blive taget Hensyn til En, med mindre man er vaccineret. Det er bekendt nok, at man er tvungen til at gaae i Skole, — idetmindste er den allerstørste Deel af Folkets Ungdom tvungen dertil, — men det er ogsaa bekendt nok, at man maa ikke komme i Skole, uden at være vaccineret. Det er bekendt nok, at Confirmationen har hidtil været en Evangsindretning, og atter her kommer det, at man ikke kunde confirmeres, uden at man havde en Vaccinationsattest. At gifte sig er rigtignok ingen Evangsindretning, men paa den anden Side dog en af de frie Handlinger, som Staterne meest ynde og — jeg troer — med Grund ynde; men man kan atter ikke gifte sig uden Vaccinationsattest. Det forekommer mig derfor rigtignok, at dersom Udlandet virkelig, — som jeg antager især i en tidligere Tid, — har hædret Danmark og omtalt det særdeles gunstigt i Henseende til vor Iver for Vaccinationen, saa har det idetmindste gjort det, idet det har hældt til den Mening, at en Sag, der var saa saare god, den kunde man nok fremme ved en temmelig skarp Evang. Og det hænger vistnok igjen sammen med, at Vaccinationen andensteds som her har været Gjenstand for en temmelig kras Overtro. Jeg siger ikke, at den nu er Gjenstand derfor, og jeg skal navnlig vel vogte mig for at ytre mig imod Regernes Mening Vaccinationens Gavnlighed angaaende, endstige da at opstille min Mening ligeoverfor saadanne Autoriteter; — det hører ikke til mit Sag, og jeg erkjender gerne, at jeg ikke kan bedømme den Sag. Men det troer jeg at forstaae, at det er kras Overtro, hvad der spiller sig i den ældre Vaccinationslovgivning her i Danmark, idet det ikke er mange Aar siden, at enhver Attest, der gaves paa, at Børnene vare vaccinerede, lød saaledes, at den endte omtrent med disse Ord: Dette Barn er nu vaccineret og er følgerlig sikret imod de naturlige Kopper (Munterhed), hvilket herved paa Gæ og Samvittighed bevidnes af N. N. (Latter).